

вече пжтува между тия хора, слуша сж-
шитѣ разговори, и че това нѣма да има край.

Въ дветѣ крайни отдѣления се бѣха
настанили хора съ ленти и значки на пет-
лицитѣ — делегати за нѣкакъвъ конгресъ
въ столицата. Всички — премѣнени, избрѣс-
нати, съ голѣми картонени куфари, които
бѣха праздни. Щѣха да ги пълнятъ въ
София. Тѣ носѣха малки дамаджанки, бѣха
приказливи, шумни, безцеремонни. Въ дру-
гитѣ [две отдѣления десетина млади се-
ляни, дрипави, съ жълти, изпечени като ме-
шинѣ, лица, спѣха вече, облегнати единъ
на другъ въ най-невъзможни положения.
Нѣколко тринайсѣтъ—четирнайсѣтъ годиш-
ни момченца между тѣхъ, бледнички, из-
точени, седѣха будни, надничаха всѣки
мигъ въ прозореца и се чудѣха на всичко.

Отъ другия край на вагона се зададе
младъ мжжъ въ полуградско облѣкло, съ
кожена фуражка, каквито носятъ машини-
ститѣ на вършачки. Спрѣ до кжсата ска-
мейка въ отдѣлението, дето бѣха децата,
сложи едно вързопче въ багажника и
седна мълчаливо. Насрѣща му единъ тър-
говски пжтникъ бележеше нѣщо въ теф-
терчето си. Машинистътъ извади цигари,